

af den Grund, at der ikke lader sig give hertil svarende Forfrister for Kjøbstæderne og Kjøbenhavn. Altsaa har Udvalget meent, at ogsaa andre Grunde tale derimod, muligens netop de, som jeg har anført.

Jessen: Er det tilladt at forespørge, om jeg ikke har forstaaet rigtigt, at det under Nummer 4 anførte Minoritetsforslag vil blive særskilt stillet til Discussion, efterat der er blevet affstemt om, hvorvidt Udvalgets Indstillinger til § 2 blive antagne af Thinget eller ei?

Formanden: Nei, § 2 med de dertil stillede Ændringsforslag er under Forhandling og vil derefter komme til Affstemning.

Jessen: Maa jeg saa bede om Ordet?

Formanden: Ja, den ærede Taler har Ordet.

Jessen: I Henseende til dette af mig stillede Minoritetsforslag har jeg Anledning til først at bemærke, at der ikke ligger mig Magt paa den nu valgte Affattelsesmaade. Jeg troer endog saa at skulle tillade mig at vedgaae, at det efter min ringe Dvølse i at afsøge alle de Hensyn, som kunne komme i Betragtning ved at affatte saadaane eventuelle Lovsteder, turde ansees for en Tilfældighed, at Affattelsen just er bleven, som den er, nemlig forsaavidt en Tilfældighed, som min Opmærksomhed just er bleven henvendt paa, hvad der kunde tale for denne Redaktion, medens jeg ikke har havt tilstrækkelig Indsigt til at blive opmærksom nok paa andre Hensyn, som kunde bringe til at foretrække en anden. Dgsaa har jeg meget trygt stolet paa, at saafremt det forholdt sig saaledes, at Feilen alene laa i Affattelsesmaaden, saa vilde ingen Frugt lettere kunne ventes af de forenede Kræfter end netop en Forbedring deri. Hvad der derimod visstelig har ligget mig paa Hjerte, er den væsentlige Tanke i dette Minoritetsforslag, nemlig en til et udtrykkelig Lovsted støttet Indhentning af Sogneforstanderskabernes Betænkninger i Sager af den omhandlede Væbskaffenhed

enten i alle Tilfælde eller i visse enkelte. Medens dette væsentligst har ligget mig paa Hjerte, har jeg heller ikke været blind for, at der ogsaa derimod kunde reise sig Indvendinger; men jeg har kun ikke havt Indsigt nok til at forstaae saa klart, som det af Udvalgsbestænkningen fremgaaer, at de to andre ærede Herrer, der ere Medlemmer af Udvalget, have seet det, at disse Indvendinger vare af afgjørende Betydning. Navnlig har jeg ikke forstaaet, at dette Minoritetsforslag vil være forkasteligt „allerede af den Grund, at der ikke vel lader sig give nogen hertil svarende passende Forfrist for Kjøbstæderne og Kjøbenhavn.“ Saafremt Forholdsreglen ellers var gavnlig og ønskelig, saa har jeg ikke forstaaet, at, fordi den ikke kunde gjøres gjældende overalt, den derfor heller ikke skulde gjøres gjældende der, hvor det er muligt. Har man ikke Kræfter og Udgang til at gjøre Nytte i den hele Verden, saa skal man derfor ikke unblade at gjøre Nytte i det snevrere Omfang, hvor man seer Vei til at gjøre den. Dgsaa var det vel muligt, at den Anstuelse kunde findes hos En og Anden, at det kunde være raadeligt at indskrænke hele Lovens Anvendelse alene til Kjøbstæderne og ikke udvide den — idetmindste ikke endnu — til Landet, fordi der paa Landet er mindre Fare for, at Bedkommende skulle forsee sig i den Retning, som her er omtalt, og paadrage sig Retsfølgning og Straf, og fordi disse Sager just meest paa Landet kunne være udsatte for at trække saadanne Misligheder efter sig, som Ingen kan ønske, f. Ex. lettere give Anledning til Angiveri o. dsl., hvilket Alt viser hen til, at Loven vilde staae i et andet Forhold til Landet end til Kjøbstæderne. Visstelig maatte det komme an paa, om Forholdsreglen er gavnlig eller ikke. I Henseende til dette Spørgsmaal maa jeg især bemærke, at jeg mener at være tilstrækkelig underrettet om, at der iblandt den Mængde Mennesker, som stadigt holde Huudsyr, navnlig paa Landet, og stadigt bruge dem, og som mange Gange ere nødsagede til at bruge dem stærkt, at der iblandt disse gives dem i forskjellige Egne af Landet, som vilde sætte stor Priis paa en saadan Forholdsregel som den, der her er foreslaaet, idet de deri vilde see en Betyggelse imod mulige Misgreb, som i